

Україна - Видима

З 24 лютого 2022 року, дня, коли російські загарбники напали на незалежну Україну, яка пів року перед тим велично відсвяткувала тридцятиліття своєї незалежності, інформація про Україну і про воєнні події на її території не зникають з пресових повідомлень як в Америці, так і майже в цілому світі. Світ зрозумів, що загроза московської навали на знищення України є й загрозою для всього західного демократичного світу. Україна воює до перемоги, за що і в минулому боролася, і часто в складних та обмежених умовах. Згадаймо, як це було.

Десятки, а то й сотні років український народ намагався здобути волю, створити незалежну державу та здобути світове визнання свого існування. Заходи щодо здобуття цього вимріяного стану були не легкими. Український народ та поділені українські землі, які опинилися під чужим й ворожим пануванням могутніх імперій, для світу стали анонімним народом, яким ніхто не цікавився і нічого про нього не знав. Усе, чого історично, політично чи культурно досягнув цей пригнічений народ колись, чи старався досягнути в сучасному, було заперечене, придушене, сфальсифіковане, а то й знищене гнобителями. Кожного разу, коли виникали обставини, які

створювали нагоду і можливість українському народові визволитися, скинути кайдани неволі, українці щоразу мусли представити себе світові, бо для світу вони були нацією "incognita".

Коли Україна здобула свою незалежність в 1917-1921 роках, одним із засобів інформування європейських держав про Україну було застосування так званої "культурної дипломатії". Президент Української Народної Республіки, Симон Петлюра, відрядив з концертним виступом Українську Національну Капелю під диригентурою Олександра Кошиця до головних столиць Європи. Успіхи цього хору були такі величаві та захоплюючі, аж здавалося, що врешті світ побачить Україну у всій її красі, у висоті її культури і визнає її, як країну рівну з іншими державами. Нажаль, так не сталося. На післявоєнних мирних переговорах панівні держави вирішували долю сильних держав, а не молодих, без міцного політичного статусу країн, якою була Україна.

Ще один цікавий засіб інформації про Україну був створений українськими емігрантами в Америці 90 років тому. У 1933 році в Чикаго відбувалася Світова виставка під назвою "Століття Поступу". Українська громада в Америці вирішила,

що це буде особлива нагода познайомити учасників з українськими культурними надбаннями. Для цього створили виставкову корпорацію, яка приступила до плянів збудувати Український Павільйон. Не дивлячись на економічну скруту тих років, з допомогою дрібних пожертвувань української громади Америки збудували величавий будинок, і був він єдиним павільйоном недержавного народу. Це була надзвичайна пропаганда українського народу і української культури. Приваблюючими виставками в павільйоні були скульптурні твори Олександра Архипенка та українське народне мистецтво – колекція, яку закупив Союз Українок Америки, і яка згодом стала основою Українського Музею в Нью-Йорку. Рецензії в пресі висловлювали захоплення і вважали виставку творів Архипенка однією з найважливіших мистецьких подій. Рівно ж високо оцінили твори народного мистецтва, особливо килими та вишивку. Щодо самої будівлі, рецензенти вважали, що Український Павільйон – один із двох найбільш помітних. На світову виставку галицькі організації прислали експонати для продажу, щоб в такий спосіб отримати фінансову допомогу для їхньої праці. Між ними були експонати від Рідної Школи, Товарів-

ства допомоги інвалідам та інші. Товариство допомоги українським інвалідам надіслало для продажу стіл та інкрустовану соломкою, кораликами та кольоровим деревом касетку, яку виготовили інваліди. Цей стіл і касетка знаходяться на постійній виставці в нашому музеї в Стемфорді. Офіційне відкриття Українського Павільйону відбулося 23 червня 1933 року. Із цієї нагоди відбулися величаві церемонії, паради, концерти, прийняття. Участь у світовій виставці принесла велике моральне задоволення її організаторам та учасникам. Близько двох мільйонів відвідувачів з великим зацікавленням оглядали виставки в українському павільйоні. Зразки українського мистецтва, української культури глядачі оцінювали з подивом та похвалою.

А сьогодні українська культура, українська спадщина під великою загрозою знищення російським загарбником. Дорожить своєю історичною і культурною спадщиною. Вивчайте її і заховайте інших цінувати та зберігати все, що нам передали наші предки.

Любов Волинець

На фото: світлини зразків інформування про Україну із колекції Українського Музею і Бібліотеки у Стемфорді

